

புனிசெப்

ஜக்கிய நாடுகள்
மாநாத உரிமைகள்
நிலையம்

இந்தியாவின்
நாடுகள்

நாடுகள்
நாடுகள்

இந்தியா

ஆயுதப் பிணக்குகளில் அகப்படும் சிறுவர்கள்

போரின் கொடுமைகள் சிறுவர்களையே பெரிதும் பாதிக்கின்றன. கடந்த ஒரு தசாப்த காலத்தில் ஒன்றரை இலட்சம் சிறுவர்கள் ஆயுதப் போர்களில் கொல்லப் பட்டிருக்கிறார்கள். இதிலும் நான்கு மடங்கானோர் அங்கவீனர்களாகியுள்ளனர். சமார் 50 இலட்சம் பேர் அகதிமுகாம்களில் போர்கள் முடிவுறும் நாளைக் காத்திருக்கிறார்கள். மேலும் 1 கோடியே 20 இலட்சம்பேர் தமது வீடுகளை இழந்துள்ளார்கள். என்னுக் கணக்கற்ற மேலும் பலர் போரின் மிருகத்தனமான விளைவுகளால் உளவியல் ரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்வளவும் மேலோட்டமான கணிப்பே.

இன்னும் ஏராளமான சிறுவர், சிறுமியர் போரினால் மறைமுகமாகப் பாதிப்படைந்துள்ளார்கள். பாடசாலைகள், சிகிச்சைநிலையங்கள் ஆதியன முடப்பட்டு அழிந்து போனமை, உணவு உற்பத்தி தடைப்பட்டமை, தடுப்பு மருந்தேற்றல் போன்ற அடிப்படைச் சேவைகள் இழக்கப்பட்டமை ஆகியவற்றால் இச் சிறுவர்களின் வளர்ச்சியும் மேம்பாடும் மழுங்கடிக்கப்பட்டுள்ளன. குண்டுகளுக்கும், வேட்டுக்களுக்கும் தப்பிய இலட்சக் கணக்கானோர் இளம்பிள்ளை வாதம் அல்லது சின்னமுத்து போன்ற நோய்களுக்குப் பலியாகிறார்கள். சாதாரண அன்றியடிக்ஸ் மருந்து வகைகள் கிடையாமையினால் சாதாரண கண், காது தொடர்பான தொற்றுநோய்கள் கவனிப்பாரற்றுப் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன; கண் பார்வை இழப்புக்கும் செவிப்புலன் இழப்புக்கும் வழி வகுக்கின்றன.

பல நாடுகளில் போரின் பகடைகளாகவும், இலக்குகளாகவும் சிறுவர்கள் நடத்தப்படுகிறார்கள். அணிதிரட்டப்பட்டும் கடத்திச் செல்லப்பட்டும் யுத்தக் களங்களில் ஆயுதமேந்திப் போர் புரியும்படி நிரப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள். சமீப ஆண்டுகளில் 15 வயதுக்குட்பட்ட சமார் 200,000 சிறுவர்கள் ஆயுதம் ஏந்தப் பழக்கப்பட்டு கொலை செய்யப் பயிற்றப்பட்டுள்ளார்கள். ஓர் இரத்தக் களாரியிலே கண்ணிவெடிகளை அகற்றும் பொருட்டும், எதிரிகளின் பதுங்கு குழிகளில் பாயும் பொருட்டும் அணியணியாக மனித அலைகளாகச் சிறுவர்களும் முன்தளப்பட்டார்களாம். வீதிகள், வயல் வெளிகள், குடிமனைப் பகுதிகளில் எதிர் அணியினர் கண்ணி வெடிகளைக் கிரமாகப் புதைப்பார்கள். பொறி வைத்த விளையாட்டுப் பொம்மைகளை சிறுவர் காணக்கூடிய இடங்களில் போட்டு விடுவார்கள். தென் கிழக்கு ஆசியாவின் சில பகுதிகளில் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் முற்றுப் பெற்றுவிட்ட போராட்டத்தின் போது புதைத்து வைத்த கண்ணிவெடிகளுக்குச் சிறுவர்கள் இன்றும் பலியாகி வருகிறார்கள்.

1945 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வளர்முக நாடுகளிலேயே பெரும்பாலான போர்கள் நடைபெற்று வந்துள்ளன. அங்கெல்லாம் வறுமை, தண்ணீர்ப் பஞ்சம், நோய்நொடி என்பன நிலைமையை மேலும் சிக்கலாக்கியுள்ளன.

இத்தகைய பிணக்குகள் காணப்படும் நாடுகளிலும் சமூகங்களிலும் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிப்பவர்கள் சிறுவர்களே. ஆனால், மிருகத்தனம் கோரத்தாண்டவமாடும் நாடுகளில், இளமைப் பராயத்தைப் பறிகொடுத்த சிறுவர்களிடமிருந்து எந்த வகையான எதிர்காலத்தை நாம் எதிர்பார்க்க முடியும்?

ஒரு பிள்ளையின் வளர்ச்சியிலும், விருத்தியிலும் யுத்தம் ஆழ்ந்தகன்ற தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. கருத்துகள், சமுதாயத்துடனும் மக்களுடனும் உள்ள உறவுகள், தார்மீக ஆசாரங்கள், சமுதாயத்தையும் வாழ்க்கையையும் விளங்கிக் கொள்ளும் மனப்பாங்கு யாவும் பாதிக்கப்படுகின்றன.

1949 ஆம் ஆண்டின் ஜெனிவாச் சமவாயம் ஆயுதப் பினக்குகளில் சிறுவர்களின் நிலைப்பற்றி விசேடமாகக் குறிப்பிட்டு 15 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர் எவரும் போரிற் பங்குகொள்ளலாகாது என்று விதித்துள்ளது. போரிற் சிக்கிய சிறுவர்களின் பாதுகாப்பையும் பராமரிப்பையும் உறுதிப்படுத்துவதற்குச் சாத்தியமான சகல நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமெனவும் அதற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிறுவர்கள் உரிமைகள் பற்றிய சமவாயத்தின் 38 ஆம் உறுப்புரையும் 15 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர்கள் ஆயுதப் படைகளுக்குத் திரட்டப்படுவதைத் தடுக்கிறது. 39 ஆம் உறுப்புரையோ ஆயுதப் போராட்டங்களில் சிக்கிய சிறுவர்களின் உடல், உள் சிகிச்சைக்கும் சமூகத்தில் அவர்கள் மீள இணைந்து கொள்வதற்கும் வேண்டிய சகல நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும் என்கிறது.

1997 மார்ச் மாதம் வரையில் 191 நாடுகள் சமவாயத்துக்கு ஒப்புதல் தெரிவித்துள்ளன. ஆயினும், இவற்றுள் பெரும்பாலானவற்றின் செயலும் ஒழுக்கமும் இந்த ஒப்புதலுக்கு மாறாகவே உள்ளன.

1992 இல் யுனிசெப் 50 நாடுகளில் போரினால் பாதிப்புற்ற சிறுவர்களுக்கும் பெண்களுக்கும், மனிதாபிமான உதவிகளை வழங்கியது. ஆனால், சில நாடுகளில் சிறுவர்களின் உயிரைக் காப்பாற்றும் ஆற்றல் அதன் சக்திக்கு மீறியதாக இருந்தது. பல சந்தர்ப்பங்களில் நிவாரணப் பணி தடைப்படுவதற்கு வெள்ளப்பெருக்கோ மூலவளங்களின் பற்றாக்குறையோ காரணமாக இருக்கவில்லை. அரசியல் திட சித்தமின்மை அல்லது மனித உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிக்காமை என்பனவே காரணமாயின. பல சந்தர்ப்பங்களில் சம்பந்தப்பட்டவர்களுடன் நடத்தப்பெற்ற இழுபறியான பேச்சு வார்த்தைகளால் நிவாரணப் பணிகள் தாமதமடைந்து யுத்தக் களாரியில் சிக்கிய சூடிமக்கள் துன்பமடையவும் மரணமடையவும் நேர்ந்தது.

மிகப் பெரிய, மிகவும் பிரசித்திபெற்ற, ஆபத்தான யுனிசெப் பங்களிப்பு சோமாலியாவில் நிகழ்ந்தது. இங்கு 1992 இல் மட்டும் 250,000 வரையான சிறுவர்கள் மரணமடைந்திருக்கலாமென மதிப்பிடப்பட்டது. மிகவும் அபாயமான குழலில் ஐக்கிய நாடுகள் முகவர் நிலையங்களும் அரசு சார்பற்ற அமைப்புகளும் உள்ளூர் அதிகாரிகளும் செயல்திட்டங்களை விஸ்தரிக்க முடிந்தது. இதன் விளைவாகப் பாதுகாப்பு சீராக இருந்த பகுதிகளில் போசாக்கின்மை மட்டத்தைக் குறைப்பதும், சுகாதார சேவைகளை அதிகம் பரவலாக்குவதும் சாத்தியமாயிற்று என யுனிசெப்பின் அறிக்கை ஒன்று கூறியது.

1991 நவம்பரில் யுனிசெப், முன்னைய யுகோஸ்லாவியாவில் நிலைகொண்டது, தற்சமயம் சுகாதாரம், சிறுவர் உளவியல், கல்வி, சமூகநலன், பொருள் விநியோகம், ஆகிய பல துறைகளைச் சார்ந்த நிபுணர்கள் அடங்கலாக 80 க்கும் அதிகமான சர்வதேச ஊழியர்கள் அங்கு பணிபுரிகின்றனர்.

அப்போதைய யுனிசெப் நிறைவேற்றுப் பணிப்பாளர் ஜேம்ஸ் பி. கிரான்ட் அவர்களின் முயற்சியினால் 1993ல் நவம்பர் 1-7 ஆந் திதி வரையான காலப்பகுதியில் அந்நாட்டில் அமைதி கடைப்பிடிக்கப்பட ஏற்படாயிற்று. குளிர்காலம் வரு முன்னர் கூடுமானளவு

தொகையான சிறுவர்களுக்கு போதுமான உணவும் ஆடைகளும் வழங்குவதற்கு இது உதவியது. 600,000 வரையான பிள்ளைகள் இந்த அமைதி வாரத்தினால் பயனடைந்தார்கள் என மதிப்பிடப்படுகிறது.

1960 களின் பிற் கூற்றில் யுனிசெப் ஆரம்பித்த மற்றொரு முயற்சி சிறுவர்களுக்கென சமாதானப் பிராந்தியங்களை உண்டாக்கியமையாகும். இது இன்றுவரை நிலைபெற்று வருகிறது. 1969 இல் நெஜீரியாவில் உள்நாட்டுக் கலவரம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் பிணக்கில் சம்பந்தப்பட்டிருந்த இருதரப்பையும் சேர்ந்த சிறுவர்களுக்கு நிவாரணப் பொருள்களை விநியோகிப்பதற்கான பேச்சுவார்த்தைகளை யுனிசெப் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றியது. 1980 களின் முற்கூற்றில் எல் சல்வடோர், லெபனான், குடான் ஆகிய நாடுகளில் உணவு, வைத்திய பொருள்கள் ஆகியவற்றை விநியோகிக்கவும் சிறுவர்களுக்கு தடுப்பு மருந்துகள் ஊட்டவைம் வாய்ப்பாகக் குறுகியகால யுத்த நிறுத்தமொன்றை பிணக்கின் மத்தியில் ஏற்பாடு செய்தது. எல் சல்வடோரில் கடந்த ஏழு ஆண்டாக வருடந்தோறும் முன்று நாட்கள் அமைதி நாட்களாகப் பிரகடனஞ்ச செய்யப்பட்டு வருகிறது. இந் நாட்களில் பயிற்சி பெற்ற கிராமத் தொண்டர்கள், படைவீரர்கள் ஆகியோர் பிரதான ஆட்கொல்லி நோய்களுக்கு எதிரான மருந்துகளைச் சிறுவர்களுக்கு ஏற்றிவருகிறார்கள். இலங்கையிலும், போலியோ நோய்க்கெதிரான தேசியத் தடுப்பு மருந்தேற்றல் நடவடிக்கைகளை அமுல் செய்யவென கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக யுனிசெப்பின் முயற்சியினால் யுத்த நிறுத்தம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் தேசத்தின் பிரதான மனித வளமாகிய பிள்ளைகள், போசாக்கின்மையிலிருந்தும் நோய் நொடிகளிலிருந்தும் முற்றாக நீங்கி ஆரோக்கிய மேம்பாடு அடையாது போனால், நாட்டுக்கு எதிர்காலத்தில் உய்வு இல்லை என்ற உண்மையை இரு சாராரும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

லெபனான், பிலிப்பைன்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் யுனிசெப், அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களுடன் இணைந்து பல்வேறு சமய, இனப் பின்னணிகளைச் சார்ந்த சிறுவர்களை ஒன்று சேர்த்து, அவர்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளை விளங்கி அவற்றை மதித்து வளரப் பயிற்றும் திட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகிறது. சமாதானத்திற்கான கல்வியின் மூலம் எதிர்காலத் தலைமுறையினர் சமாதான சகவாழ்வுக்குச் சகிப்புத்தன்மை அடிப்படையானதென்பதைக் கற்றுக் கொள்வார்கள் என்பது நமது நம்பிக்கையாகும்.

